

Као прво, да се нико није усудио да посумња у моју оданост српству и православљу!

Прецизније, свако може да мисли шта му је воља, али ако то што мисли напише безбедно заклоњен никнејмом, без могућности да ме погледа у очи и тако стане иза својих речи – најмање што могу да кажем је да је неозбиљан.

Пратећи дебату на овом сајту која се отворила поводом одлуке Светог архијерејског синода да привремено суспендује владикау Артемија, не могу да се отмам утиску да су екстремисти свуда у свету заправо исти.

Количина безрезервне подршке секретару владике Артемија, који је, подсетићу, побегао из земље да би избегао одговорност пред црквеним и световним властима које га сумњиче за проневеру веће количине новца, једноставно је неукусна. Тачније, подсећа на подршку неким „акцијама“ тзв. „цивилног сектора“ у другосрбијанским медијима. Пардон, то није подршка брату Симеону већ владици Артемију.

Али, онда се поставља питање: од кога браните владикау кад га нико не напада?

Моје схватање целе приче је следеће:

Више година уназад Свети синод је упозоравао владикау Артемија да се новац прикупљен од прилога верника и других људи спремних да помогну, према информацијама које Синод има, троши ненаменски, са препоруком да испита о чему се ту ради. Владика се оглушио. Свети сабор од владике тражи да из свог окружења уклони брата Симеона, на шта овај реагује тако што га унапређује у личног секретара.

Конечно, схвативши да од „умољавања“ нема користи, Свети синод доноси познату одлуку о постављењу администратора који ће до окончања истраге водити

Кога штите православни талибани

Пише: Драгослав Павков
субота, 20 фебруар 2010 19:21

Рашко-призренску епархију, а онда ће управу предати или владици Артемију или неком другом архијереју кога одреде црквене власти, ако за овога процене да је недостојан или неспособан за вршење дужности.

Верујем да је договор о решавању проблема у Епархији рашко-призренској постигнут раније, али да се до сада чекало због болести патријарха Павла.

Као неко ко има потребу да размишља аналитички, поставио бих „браниоцима имена, лика и дела (име додајте сами) нека питања.

Ако се у начелу слажемо да се „случај“ догодио на начин како сам описао, треба ли спровести истрагу о начину како је трошен новац који је прикупљан од грађана, или мислите да неко у црквеној јерархији има право да приложнике анимира сликом оне девојчице са различитим пертлама, а да онда прикупљен новац троши према свом нахођењу? А ако се нађе неко да протестује, на њега ћемо осути дрвље и камење и назвати га католиком, новотарцем, екуменистом, шиптаром... Или му одредити епитимију пошто се меша у црквене ствари за које није стручан...

Ако одбијање молбе Синода да смени брата Симеона није пркос и терање ината, чиме објашњавате оволику владину задртост? Ако имате неку информацију о томе, објавите је ко Бога вас молим, само немојте да нас терате да вам верујемо на реч. Откад сам себе ухватио у лажи, од тад не верујем ником.

И на крају кључно питање: је ли Синод имао право да владици Артемију одузме власт у епархији?

Искрено, немам појма. Многи који учествују у дебати мисле да о томе знају све. Цитирају чланове Црквеног устава, помињу преседане из (чини ми се) шестог века, укратко, сви су већи православци од чланова Синода.

Признајем да у постовима које „браниоци“ шаљу НСПМ има доста чињеница о борби владике Артемија за очување светиња на Косову и Метохији. Али све остало је чиста

Пише: Драгослав Павков
субота, 20 фебруар 2010 19:21

искључивост којој нема места у комуникацији међу људима. Нарочито ако је испољавају људи који су наводно одани светосављу и толеранцији. Покушао сам да у прошлости пронађем примере насилничког понашања православних калуђера, али осим Распућина и неких четника из Другог светског рата нисам нашао ништа слично томе. Напротив, нашао сам много примера самопрегора и пожртвовања код људи који су се из личних разлога замонашили, а затим часно, верно и непоколебиво носили свој крст.

Ови што се пред грачаничком капијом чупају за браде нису ништа бољи од оних што су у не тако давној прошлости јахали попове. И једни и други су то радили из убеђења да су баш они у праву, а да они други појма немају. И једни и други су нанели огромну штету српском националном интересу ма шта он у овом тренутку био.

Верујем да се цело замешатељство могло решити у оквиру црквених институција. Неко је очигледно имао за циљ да све ово изађе из црквених оквира и све је искористио за неки свој интерес. Да ли је то неко ко покушава да косовске Србе наведе да сами „схвате“ како смо ми Срби заправо сви исти, да је свеједно да ли су у Србији на власти ови или они, њима се свеједно лоше пише ако се не интегришу у „косовске“ институције... А када они сами то „схвате и прихвате“, потрчаће да ухвате место у власти. Онда ће нам они који воде државну политику рећи како нема смисла да се боре против признања „Косова“ кад су га, ето, признали сами косовскометохијски Срби...

Или је ипак неко одлучио да уновчи своје православље?

Да ли ће светиње обнављати они који су их рушили или неки лопови који су Срби ко зна колико колена уназад, за поштеног човека не значи ништа. Онај ко је у стању да потпали цркву из мржње, само је виши степен нитковлука од оног који краде из таслића.

Оног првог презирем, али ме нико не може присилити да га мрзим. Да сам у прилици, згазио бих га као црва јер ми је спалио светињу и не заслужује да троши кисеоник. Оног другог се стидим. Јер је мој, иако је лопужа.

Обожаваоци ликова и дела брата Симеона и његовог кума ће пре или касније морати да схвате да су у овом друштву ипак мањина. Наопако кад би се у неком истраживању испоставило да су већина они који мисле на начин: „Нека је крао, крали су и други, што

Кога штите православни талибани

Пише: Драгослав Павков

субота, 20 фебруар 2010 19:21

баш сада, а Чедин џип, а Живковићев виноград... „За њих имам само један одговор: сви лопови који би требало да послуже за алиби онима који су крали новац од прилога треба да одговарају, али они ипак нису тражили да им љубимо руке док краду. Ови други јесу и због тога је њихов грех већи.